

Het riviertje de Rotte, dat zich kronkelend, uit het hart van de allerdrukste der Nederlandse steden omhoog wringt, om in het Rottemermeer te smoren, is het specimen van een echt Hollands watertje. Je komt uit de lage poldervlakte lopen of rijden, je ziet voor je een dijkje waar je tegen op moet en je denkt aan de andere kant weer naar beneden te gaan, en dan kom je plots tot de ontdekking, dat je voor water staat, dat zeker twee meter boven de landspiegel ligt. Aan de andere kant is ook een dijkje en daartussen wordt het water gedragen. Dat zijn wij Hollanders gewoon, maar het is toch eigenlijk gek en men kan zich best voorstellen dat buitenlanders, die zo iets nooit maken, paf staan bij het gezicht van water dat hoger ligt dan het land. Het doet je denken aan een stokoud besje, wier aderen dik gezwollen boven op de hand liggen.

Nu, het land rondom de Rotte is zeker oud. Rotterdam, een dam in de Rotte, hoe oud is die Rotte dan wel?

We vroegen het aan een veerschipper dat ons over liet, van het éne dijkje naar het andere.

— Weet ik niet, daarveur motte jullie op 't stadhuis weze, lichtte hij ons in.

— Maar je kunt toch wel antwoord op deze vraag geven: — Hoe kun je nu van dit veerpontje leven, hier midden in een dooie polder, zonder fatsoenlijke wegverbinding? Hoeveel mensen zet je per dag over? Of ben je hier in dienst van de gemeente en heb je een vast weekgeld?

— Dat pontje is van ons eige, veul verdiene we d'r niet op, maar dat hoef ook niet, want we hebbe nog een boerderijtje ook, zie je, kijk, daar hei je 't. Hij wees ons zijn bezittingen aan.

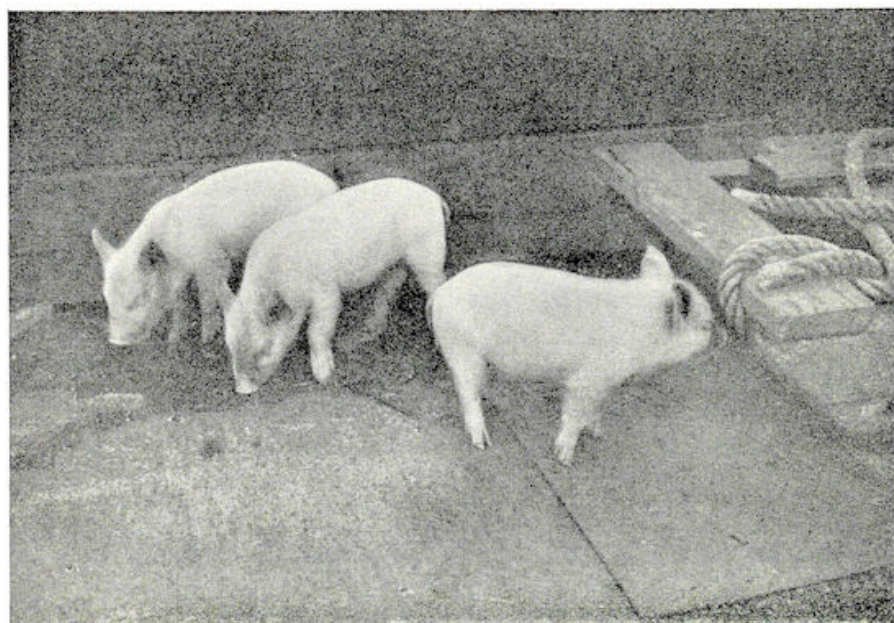
— Is dat allemaal je eigendom?

— Ja, van vader tenminste, maar temee wordt het van mijn, vader is oud, die ken niet veul anders meer doen dan de krant leze.

Het bootje schuurde tegen de stenen glooiing.

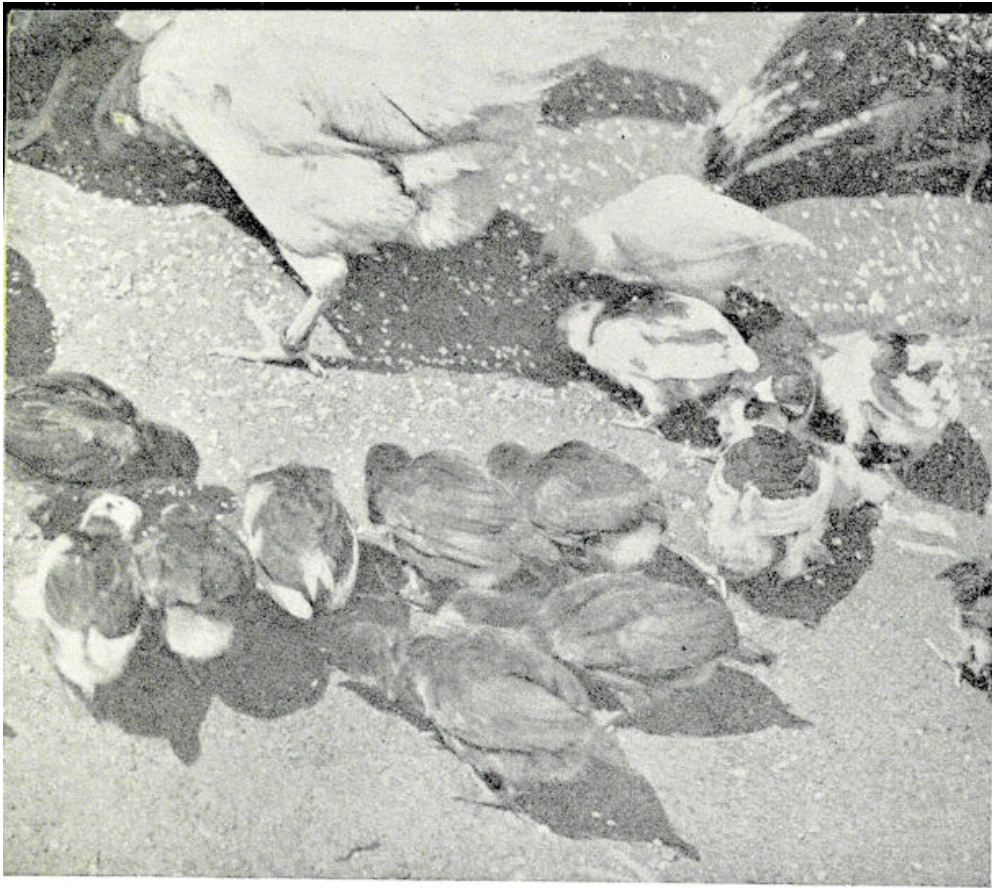
— Mogen we je boerderijtje eens zien?

— Ja hoor, gaat gerust je gang maar, bekijk er 't mooi maar niet of, want het is niet veul besonders. Een klein huisje, overschaduwde door seringenstruiken en vierbomen. Een lilliputterig bloementuintje voor het huisje. En achter het lage raam zag ik werkelijk een oude man in blauwe kiel, die trachtte bij het spaarzaamelijk binnenkomend licht

Drie krulstaartjes.

...trippelende hoopjes gele wol.

Hij lachte zijn zonnigste lach. Toen schudde hij het hoofd en boog tot mij over alsof hij me een geheim toevertrouwde: — Kijk mijnheer, als ze mijn op zo'n bovenkamer stopte ging ik beslist van ermoei dood, zo waar as dat ik hier staat. . Ziet, uwe daar gunter dat houte kassie staan, mijnheer, ja? nou dat is van een mijnheer die uit de stad komp, hij heit dat gevalletje zelvrs gebouwd, knap werk, en daar brengt-ie met zijn vrouw, die ziekelijk is, de zomermaanden in door. Hij fietst naar zijn kantoor in de stad en verders leve ze hier samen, 't is een hokkie van drie meter in 't vierkant, daar doene ze van alles in, eten, slapen, koken en zitten. Maar ze zijn de prins te rijk, zegge ze. Dat doet nou het buitenleven mijnheer. D'r most wat op verzonne kenne worde datte alle mensen weer

zijn krant te ontcijferen. We hoorden geknor van een varken, een kip die kakelde en een kloekhen die angstig haar spruiten bij zich riep.

— Je hebt hier nog geen last van de crisis, zei ik. — Waarom zou ik daar geen last van hebben? vroeg het boertje.

— Wel, je hebt zelf van alles, spek in de kuip, eieren van je kippen, misschien melk en boter van je eigen koeien, een huisje dat je bezit is, daar lopen schapen, die je wol geven, wat moet je nog meer?

Hij lachte. — Uwe hebt 't makkelijk veur 't uitrekene, maar een mens mot toch op z'n tijd cente hebbe ook?

— Die brengt je veerpontje je op, hoorde ik hem uit.

— Zeker die drie stuivers die ik daar per dag van ontvang. Nee, mijnheer, 't is veur mijn ook een slechte tijd, je heb je belastingen, je voer veur je beesies, je doktersrekening....

— Heb je zieken?

— Ja, al een paar jaar, m'n moeder, ze knapt nou gelukkig op, maar het kost allemaal geld.

— Ja, dat is zo, brak ik zijn klaagzang af, natuurlijk had deze man ook zijn zorgen, daar zag-ie trouwens wel naar uit. Maar er was toch ook een andere kant aan zijn leven.

— Ik kom zo net uit de stad, waar ik iemand sprak, die drie hoog op een achterkamertje woont. Hij had met zijn zwak vrouwtje een crisishuwelijk aangegaan. Ze had op de waranda van precies één meter vijf en zeventig een arrementierige geranium in een potje, waar ze erg blij mee was. Verder stonk het daar van al de diverse etensluchtjes, die uit honderd en zoveel keukentjes omhoog stegen. Daar ruik jij hier niks van.

buiten ginge wone, dan werde ze veul beter ook, mijnheer. Ik zeg altijd maar: brengt de mense tot de natuur terug en je zal is zien datte ze veul beter worde, want de slechtigheid komt uit de grote stad mijnheer, wat ik je zeg....

— Ik heb altijd gedacht dat de slechtigheid uit het menselijk hart kwam, zei ik.

— Dat natuurlijk in de allereerste plaats, maar in de stad mijnheer, ik weet niet waar uwe vandaan mag komme, maar ik vertel-ie als wij al op één oor legge, dan gebeurt d'r nog wat in zo'n stad, laat je maar niks wijs make, de slechtigheid komt dáár vandaan....

Hij wees naar de horizon, waar de stadscontouren zich schemerig tegen de besmeurde lucht aftekenden.

— Mogen we je beestjes es zien? vroeg ik.

— Natuurlijk, eerst de zeug maar, die heit vorige week tien biggen gegoooid. 'n Pracht gezicht mijnheer, kom maar mee.

We gingen een schuurtje binnen. 't Was er donker, je moest eerst wennen om wat te onderscheiden.

— Wacht, ik zal 'm buiten late komme.

Hij rammelde wat aan een voerbak, die buiten in het gras van de boomgaard stond. We hoorden zwaar geknor en daar verscheen moeder en kinderschaar door een gat van de geteerde planken. Heupwiegend als een kokette jonge dame begaf de krulstaart zich naar de voerbak, aan beide zijden geflankeerd door haar kroost.

Een leuk gezicht.

— Is het nu waar, dat ieder biggetje zich beslist aan zijn eigen speen houdt? vroeg ik.

— Zo waar as dat ik hier staat, mijnheer. Kijk zie 220

aan beide zijden geflankeerd door haar kroost.

je dat miserabele krengetje, kijk, daar net tussen de poten van de zeug?

Ik knikte, inderdaad was het ding kleiner en magerder dan de rest.

— Nou, dan zal ik uwe is vertelle alsdat toen ze gegooid werde, ze allemaal net eve groot waren, er was geen verschil in. Maar nou mot je is kijke naar die derde speen van achtere, zie je wel, dat die geslonke is, veul kleiner as de andere? Nou, dat is nou de speen van dat kleine onding, die lijdt er gebrek deur. Dat komt straks nou wel bij asse eige voer gaan gebruike, maar ik vertel het je maar is, bij wijze van spreke, dan ken je zien, datte ze allemaal d'r eige spenen hebbe. En late ze maar niet perbere an een andere te komme, want dan vechten ze elkaar dood...

De man raakte in vuur toen hij over zijn beesten begon.

— En willen jullie nou ook m'n kuikes is zien?

— Graag, ik houd van beesten.

— Beeste, mijnheer? D'r is niet beter in de wereld. Van beeste ken je lere, zeg ik altijd, en ze benne zo dankbaar, veul beter as de mense.

— Je hebt nogal wat kippen.

— O! ik heb 'r nog veul meer, wacht ik zal ze is late komme.

Hij greep een bak met kippenrijst uit het schuurtje en strooide het over het erf. Toen riep hij een paar keer: Kiép, kiép, kiép, kiép! waarop uit alle hoeken en gaten, onder alle heggen en struiken een leger van gepluimd vee kwam aanrennen. Het was een moment een lawaai van belang. Ook een paar kloeken met kuikens kwamen er bij, net kleine, trippelende hoopjes gele wol. Binnen een paar minuten was er van de rijst niets meer over en gingen de kippen hun eigen weg weer, een troep, te groot om te tellen.

— Mooi goed, zei ik.

— Jammer dat het niks waard is, je krijgt er geen geld veur, klaagde hij.

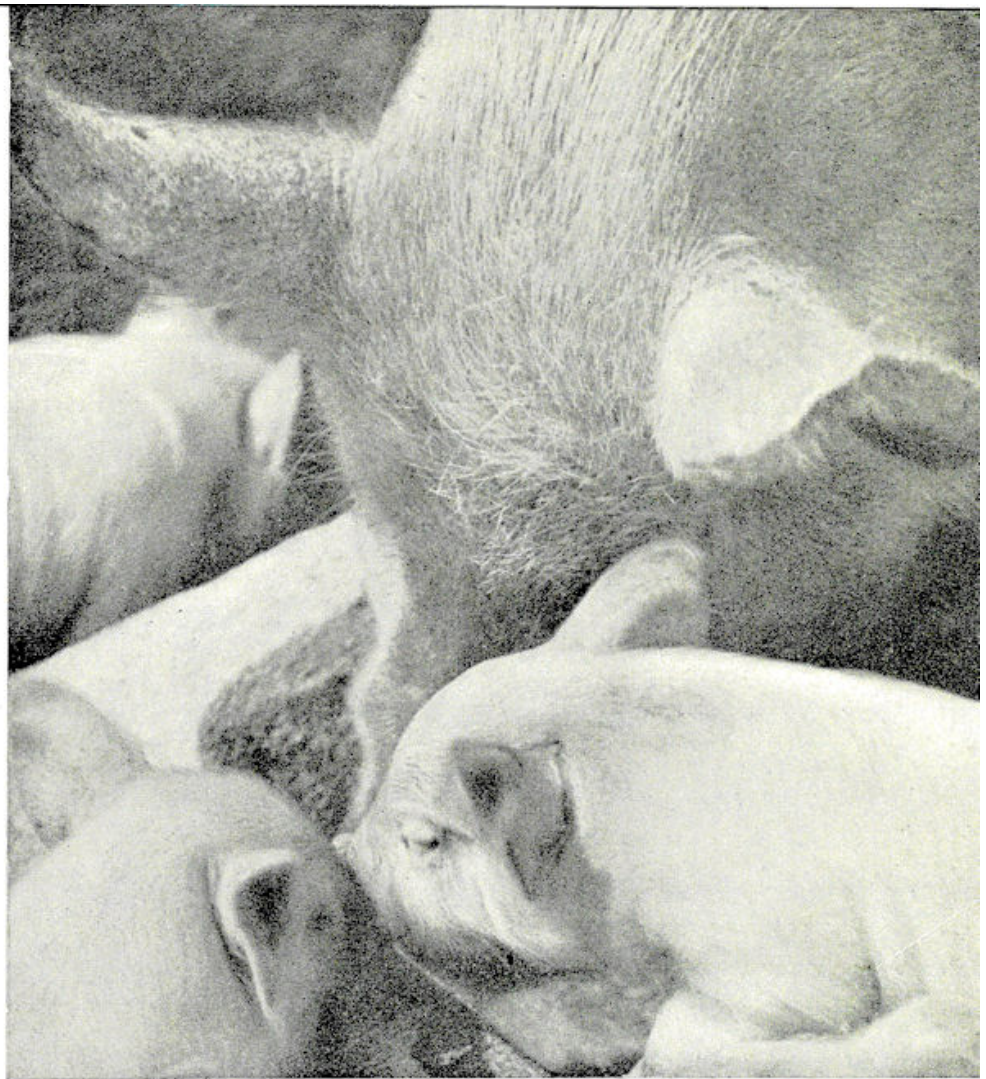
— Wat heb-je nog meer? vroeg ik.

— Motte jullie m'n schape ook zien?

— Best. We wandelden naar een stukje wei, vlak aan de Rotte, waar een stuk of tien jonge schapen, deels nog lammeren, rustig aan 't grazen waren.

Ze kwamen op hun baas af.

— Die beesten leren je ook kennen, zei het boertje.

Ze raken zo aan je gewend. Mooi goed. Je houdt ze voor een beetje.

Met hun grote ogen keken ze naar hun baas, dan knipoogden ze alsof ze zeggen wilden: wij begrijpen elkaar wel.

— Je hebt nog een paar geiten ook, zei ik, wijzend op een paar herkauwende beesten, die rustig in het gras lagen.

— Ja, die geven nog heel wat melk per dag. Ik zou ze niet graag missen.

Het was een prachtmiddag. De rust lag sereen over de Rotte en het landschap.

— Je zal hier geen last met je zenuwen krijgen, zei ik.

— Nee, niet zo gauw, zei hij.

— Je woont hier in een paradijsje, met je beesten en je rust. Je moet maar nooit klagen, daar heb je geen reden voor.

Hij keek ons ongelovig aan en schudde het hoofd. Mijn kameraad en ik liepen samen zijn erf af en betoogden dat je hier oud zou kunnen worden.

Net toen we het bruggetje over kwamen, draaide een tweepersoons wagentje het erf op. Tegen de voorruit zag ik een plaatje: een kronkelende slang boven een bak.... Even later sprong een jonge man achter het stuur vandaan.

De dokter, die op het boerderijtje moest wezen...

